

(Διακήρυξη Πλατυτέρα)

Παιδιά της "Πλατυτέρας"

Ἡ χθεσινή ἑορτή τῆς Παναγίας μᾶς θύμισε πιά ζωντανά καί πιά ἔντονα τή μορφή Τῆς. Ὄλων μας οἱ σκέψεις εἶχαν στραφῆ πρός τήν Μεγάλη Μητέρα τοῦ Κυρίου μας καί ὄλων μας οἱ καρδιές κάτι εἶχαν νά τῆς ψυθιρίσουν συνειδητά καί πιά ἐπίμονα. Μιά εὐχαριστία γιά κάτι πού μᾶς ἔχει κιόλας χαρίσει, μία ἱκεσία γιά κάτι πού ποθοῦμε νά μᾶς δώση, μέ τή "πρεσβεΐα" Τῆς στόν Υἱό Τῆς. Ἀλλά καί κάθε μέρα μυριάδες καί ἑκατοντάδες χιλιάδες καί ἑκατομμύρια στόματα ἐπαναλαμβάνουν τό "ταῖς πρεσβεΐαις τῆς Θεοτόκου, Σῶτερ, σῶσον ἡμᾶς". Πόσες ψυχές μέχρι τώρα δέν ἔχουν ἀνακουφισθῆ καί στηριχθῆ, προσφέροντας μέ εὐλάβεια τήν ἀπλή ἀλλά καί θερμή αὐτή ἱκεσία...

Κι' ἐμεῖς, ὄλοι μαζί ὅσοι διαβάζομε αὐτό τό περιοδικό, μήπως θά ἔπρεπε, μέ τήν εὐκαιρία τῆς χθεσινῆς ἑορτῆς, κάτι νά Τῆς προσφέρουμε; Ποιό θά ἔπρεπε νά ἦταν τό δῶρο μας στήν ἑορτή Τῆς; Θά σᾶς ἐπρότεινα, ἂν ὄλοι συμφωνεῖτε μαζί μου, νά Τῆς προσφέρουμε μία ἱκεσία μας καί αὐτό νά εἶναι τό δῶρο μας. Ἡ ἱκεσία μας νά εἶναι γιά νά Τῆς μοιάσουμε σέ κάτι. Νά Τῆς ζητήσουμε νά γίνουμε ~~ὅλοι~~ κάπως σάν κι Ἐκείνη.

Βέβαια, ἂν ἦταν εὐκόλο νά σᾶς ρωτήση κανεῖς ἕναν-ἕναν χωριστά, ὁ καθένας θά εἶχε νά τῆς ζητήση κάτι διαφορετικό. Ἐπειδή ὅμως αὐτό δέν μπορεῖ νά γίνῃ, θά ἐπρότεινα νά Τῆς ζητήσουμε ὅλοι μαζί κάτι, πού νά ἔχη σχέση μέ τό ἐπίθετο "πλατυτέρα".

Ἡ Ἐκκλησία μας, δηλαδή, μέσα στά πολλά καί ἐπιτυχημένα ἐπίθετα, πού ἔχει καθιερώσει γιά τήν Θεοτόκο, ἔδωσε καί τό ἐπίθετο "πλατυτέρα". Εἶναι ἕνα ἐπίθετο, πού τό χρησιμοποιεῖ ἀρκετά συχνά, θέλοντας νά μᾶς βοηθήσῃ νά ἀντιληφθοῦμε καλύτερα τήν προσωπικότητα καί τή μορφή τῆς Θεοτόκου. "Πλατυτέρα οὐρανῶν", "πλατυτέρα νεφέλης" ἢ καί ἀπλῶς "πλατυτέρα", εἶναι ἐκφράσεις πού χρησιμοποιεῖ ἡ Ἐκκλησία μας στήν Ὑμνολογία ἢ στήν Ἀγιογραφία, θέλοντας νά χαρακτηρίσῃ τήν Παναγία.

Ἄς Τήν παρακαλοῦσαμε, λοιπόν, κι' ἐμεῖς νά πλατύνῃ λίγο τό μυαλό μας, γιά νά μή τό περιορίζομε στά στενά ὄρια τοῦ ἐγώ μας. Γιατί ἔτσι δυσκολευόμαστε νά καταλάβομε τό διπλανό μας, τόν ἀδελφό μας. Ὁ καθένας μας συνήθως δέν εἶναι σέ θέσι νά νοιώσῃ τόν ἄλλον, ἐπειδή ἀκριβῶς ἔχει μία ἐγωϊστική στενοκεφαλία. Σκεπτόμαστε ἐγωϊστικά καί δέν μπορούμε νά ἴδοῦμε τί θά κάναμε, ἂν ἐμεῖς βρισκόμαστε στήν θέση τοῦ ἄλλου. Ἐχομε τήν ἀξίωση ὁ ἄλλος νά σκεφθῆ ὅπως θά σκεπτόμαστε ἐμεῖς, σάν ἐκεῖνος νά ἦταν στή θέση τῆ δικῆ μας.

Ἄς Τήν παρακαλέσουμε ἀκόμα νά πλατύνῃ κάπως τήν καρδιά μας. Συνήθως εἴμαστε πολύ στενοκαρδοί. Δέν ἀντέχομε καθόλου στίς δυσκολίες καί στενοχώριες. Μόλις μᾶς παρουσιασθῆ καμμιά ἀναποδιά, δέν θέλομε νά στενοχωρηθοῦμε στό παραμικρό. Οὔτε μπορούμε νά κάνομε λίγη ὑπομονή ἀπέναντι στόν ἄλλον ὅπως δέν προσπαθοῦμε νά χωρέσομε στήν καρδιά μας πολλούς μαζί, Ἐπειδή τάχα ἀγαποῦμε τόν ἕναν, νομίζομε πῶς πρέπει νά μή ἀγαπήσομε τόν ἄλλον. Ὁ καθένας μας ἄλλως τε, θά μπορούσε νά φέρῃ ἕνα σωρό παραδείγματα στενοκαρδωσύνης παρμένα ἀπό τόν ἴδιο τόν ἑαυτό του.

Τέλος, ἄς Τήν παρακαλέσουμε νά πλατύνῃ λιγάκι ἡ προοπτική τῆς ζωῆς μας. Νά βλέπομε ὄχι μόνο στή μύτη μας, ἀλλά πέρα,

μακρῶν, πολὺ μακρῶν. Τὰ ἀληθινὰ Χριστιανόπουλα πρέπει ν' ἀγκαλιά-
ζουν ὁλόκληρο τὸν κόσμον, ἀφοῦ ὁ προορισμὸς τους εἶναι πρὸς τὸν μέγαν
κι' ἀπ' τὴν ἴδια τὴν Γῆ ὁλόκληρη. Ὁ πλανήτης μας, ὅσο μέγανος κι' ἂν
μᾶς φαίνεται, γιὰ ὅσους πιστεύουν στὸ Χριστό εἶναι μικρὸς. Γιὰ τὸ
ὅ προορισμὸς τους πηγαίνει πρὸς τὸν μέγανος κι' ἀπ' αὐτό ἐξῆς τὸν κόσμον.
Ὁ Χριστὸς μᾶς ἔχει κάνει πολίτες τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν καὶ
ἀδελφοὺς Του. Δηλαδή, μὲ τὴν χάρι Του καὶ τὴν ἀγαθότητά Του, ἀφοῦ
μᾶς ἔκανε ἀδελφοὺς Του, μᾶς ἀξίωσε νὰ εἴμαστε κι' ἐμεῖς παιδιὰ
τῆς "Πλατυτέρας". Ἐπομένως δὲν πρέπει νὰ τῆς μοιάσουμε;

Ὁ πατὴρ Ἱερώνυμος

*****